

Глѣдахъ на тая мжка и на тия болки като на слѣдствието на една човствителностъ много побудена отъ писмовната форма, която давахъ на писанъето си, и най много отъ драгитѣ лица, на които пишяхъ.

Поискахъ да направѣж друго нѣщо, или бари да напуснѣж писмовната форма; не можихъ да сполучѣж. Земахъ перото, и като фаняхъ да пишѣж, сѣ пакъ излизаше едно умилително и скѣрбно писмо.

Казахъ си: «Е какво! не сжмъ ли веке господарь на волята си? Тая нужда да правѣж онова, което не щж да правѣж, не доказува ли единъ заблуденъ разумъ? Това не ми се е случявало други пжтъ, и, ако да бѣхъ наскоро затворенъ, разбирахъ го. Нѣ днесъ, когато сжмъ навикнжлъ на животѣтъ на тъмницитѣ, когато въображенъето ми трѣбуваше да е изчерпило сичкитѣ ми гнѣнове, когато си храниж мисѣльта съсъ едно толкосъ голѣмо число философски и религиозни разсжждения, какъ могж тѣй да се подчиниж на слѣпитѣ желаня на сѣрдцето си, и съсъ туй да не сжмъ друго, освѣнъ едно дѣте? Да се заловимъ съсъ друго нѣщо.»

Тогази се помжчихъ да се молиж и да си привържѣж мисѣльта съсъ изучванъето на нѣмскиятъ езикъ. Напразенъ трудъ! Не се забавихъ да съгледамъ, че вишихъ едно друго писмо.

Едно подобно състоянъе бѣше една истинска болѣсть; не знамъ да ли трѣбува да рекж единъ видъ сомнамбулизъмъ; това състоянъе бѣше непрѣмѣнно произведението на една голѣма слабостъ, причинена отъ дѣнкуванъето и отъ размислюванъето.